

Živa HUDOHMET

2. nagrada v kategoriji 10–13 let

Ali bo res tako?

Na svetu je res, ampak res veliko ulic. Že v sami Evropi najdemo celo paleta raznolikih. Če bi prešteli vse ulice v Sloveniji, številka nedvomno ne bi bila majhna. Kaj pa Kranj? Ja, v Kranju se ulice bohottijo skoraj povsod. In ravno Ljubljanska cesta nas iz glavnega dela Kranja pripelje v Stražišče. Seveda mora vsakdo obkrožiti nekaj krožišč, prečkati nekaj križišč in obhoditi nekaj ovinkov, da se znajde v tem čudovitem, umirjenem naselju. Tu živim jaz. A zdaj se vrnimo k ulicam. Obstajajo majhne in velike, dolge in kratke, čiste in umazane, temne in svetle, ozke in široke ter slepe. Vsako od teh bi lahko našel v Stražišču. Ena izmed velikih, svetlih in čistih ulic je Tominčeva ulica oziroma natančneje Tominčeva cesta. Le zakaj se tako imenuje? Po navadi se ulice imenujejo po določenih osebah, npr. Ulica Tatjane Odrove, Jernejeva ulica ... Kaj pa Tominčeva cesta? No, na žalost ali na srečo se tudi naša imenuje po določeni osebi. Po gospodu Ivanu Tomincu, ki je luč sveta ugledal 4. 11. 1911. Zanimiv možakar, znan kot predvojni revolucionar in organizator komunistične partije. Padel je v vojni, 8. 9. 1942. Torej, Tominčeva cesta je dolga približno sedemsto metrov. Ves čas se rahlo vzpenja, ob njej pa se vije pločnik. Po njem se sprehajajo otroci, odrasli, starejši občani, psi, mački, včasih tudi ptiči. Tominčeva cesta je zanimiva in meni je všeč. Imam veliko idej, kakšna bo v prihodnosti. Moja domišljija dela na polno ... Kaj, ko bi se kar skupaj odpravili v prihodnost in raziskali »mojo« ulico? Pa pojdimo! 3, 2, 1 ... BUM!

Piše se leto 3164. Stražišče je še vedno Stražišče, to pa je tudi vse, kar je ostalo enako. No, enako je ostalo še ime Tominčeve ceste, ki se vije po istem klan-

cu. A najbolj očitna sprememba je ravno cesta. No, bolje rečeno ... zrak. Ja, prav ste prebrali! Cesta ni več asfaltirana in sploh ne poteka po tleh. Znanstveniki so namreč izumili leteče avtomobile in ceste »prestavili« v zrak. No, to seveda ne pomeni, da so jih ponovno zgradili. Namesto asfalta se po nebu vijejo cestam podobni oblaki različnih, mavričnih barv. Pri strani so novodobne ceste označene z lebdečimi, osvetljenimi ograjami, prometnimi znaki in semaforji. Taka je sedaj tudi Tominčeva cesta in po njej se vsak dan vozijo številni avtomobili. Zdaj se boste vprašali, kako »zaboga« pa otroci hodijo v šolo? Mislim, če na tleh ni ceste, kje pa potlej hodijo? Morda po oblakih? Moram vas razočarati, da zaenkrat po oblakih še ni mogoče hoditi. Lahko pa vam zaupam, da novost niso zgolj leteči avtomobili in avtobusi, temveč tudi leteča kolesa, skiroji, rolke, kotalke ... Praktično vsa prevozna sredstva! Seveda imate zdaj različna mnenja. Nekateri si mislite, da je to naravnost odlično, saj ni več toliko onesnaževanja in izsekavanja gozdov. Spet drugi nergate, češ da je zrak onesnažen še bolj kot prej. No, na tem mestu vas moram utišati. Znanstveniki so, vsaj večinoma, zelo pametni ljudje, zato so najprej izumili avtomobile, ki ne oddajajo izpušnih plinov in niti malo ne onesnažujejo okolja. Ti ne vozijo na elektriko, temveč imajo več vrst goriv. Prva vrsta je odpadna voda oziroma kanalizacija, ki jo v avto vstavimo tako, da ne oddaja nobenega vonja. Druga vrsta je kompost oziroma odpadna hrana, kot so olupki, ogrizki, skratka vse, kar smo prej metali v rjavo kanto. Potem je tukaj še tretja vrsta goriva: vsi ostali odpadki. Svoj avto lahko napolnimo z odvečno embalažo, pločevinkami,

papirjem, steklom ... Prav noro je, saj lahko porabimo čisto vse odpadke, ki skozi čarobne filtre izpuhtijo v zrak, in tako prav nič ne onesnažujemo okolja. Odpadke namreč stresemo v posebno napravico v zadnjem delu avtomobila in ta jih predela v gorivo. Torej, z avtomobili in cestami nimamo nikakršnih težav. Površine, kjer so bile prej ceste in ulice, zdaj krasijo čudoviti parki.

Na koncu Tominčeve ceste imamo tudi trgovino, zelo posebno trgovino. Velika je en kvadratni meter, v njej pa lahko kupiš čisto vse. Deluje na poseben način: stopiš noter in poveš, kaj bi rad kupil oziroma na katere oddelke bi se rad teleportiral, na primer Oddelek s hrano, Oddelek z orodjem, Oddelek s hišami, Oddelek za pravljici bitja ... Noro, vam povem.

Spremenili so se tudi prebivalci Tominčeve ceste. Mislim, saj je minilo več kot tisoč let! A ne govorim samo o letih, ampak bolj o ... vrstah prebivalcev. Seveda na ulici živijo ljudje, velika pisana družina, od nas, domačinov, tako imenovanih Strašanov in drugih Kranjčanov, do ljudi vseh barv in narodnosti. Do te vseobsegajoče enakopravnosti ter težko pričakovanega trajnega (držimo pesti) miru nas je sicer vodila dolga in trnova pot, ki se je bom dotaknila v kratkem. Pred tem pa še ena mala sprememba, ki je korenito predrugačila naš svet in način našega delovanja ter bivanja. Ko sem omenila vrste prebivalcev, nisem imela v mislih zgolj ljudi. Na Tominčevo cesto so se namreč priselili tudi škrti, kentavri, vile, palčki, čarovnice in čarovniki ... To pojasni Oddelek za pravljici bitja, kjer lahko kupiš čarovniške palice, kreme za krila, kapice za palčke in še

mного več. Če prideš na Tominčevo cesto, se ti ne bi smelo zdeti čudno, da se po trati sprehajajo vsa mogoča bitja. To je popolnoma normalno. Moja najljubša stavba v naši ulici je knjižnica, ki so jo postavili pred kratkim. Pri postavitvi so imeli pomembno vlogo čarovniki in čaravnice, ki so uporabili poseben urok. Ta je omogočil nezanimljivo varčevanje s prostorom. Tako je knjižnica na zunaj le majcena hiša, velika približno toliko kot vrtna lopa. Ko stopiš skozi vrata, pa se vse spremeni. Znajdeš se sredi ogromne sobane z nepredstavljivo visokim stropom, lestenci, in kar je najbolje, skoraj neskončnim številom knjig. Knjige so povsod. Mislim, da jih sploh ne bi mogli prešteti. Razporejene so po oddelkih. Sposodimo si jih digitalno. Če bi namreč hotel knjigo poiskati med policami, bi lahko to počel več dni. Skratka, knjižnica je čudovita. Čarobna bitja so res veliko prispevala k novim iznajdbam. Zaradi varčevanja s prostorom smo na Tominčevi cesti dobili še gledališče, nakupovalno središče, kino, muzeja ... Kljub temu imamo velik park in obilo narave.

Zdaj pa bi vam rada povedala še nekaj malega v zvezi s svetom v letu 3164. Želim namreč, da veste, kako smo prišli

do te vseobsegajoče enakopravnosti in trajnega miru. Zgodilo se je tako: Leta 2257 je v svetu zavladal pravi kaos. Bilo je, kot bi se vrnil v mešanico srednjega veka in druge svetovne vojne. Razzajale so številne nove bolezni, svet se je pogreznil v lakoto in revščino. Za nameček se je začelo pojavljati vedno več incidentov zaradi rasizma, homofobije ... V te stvari so velikokrat pripeljala družbena omrežja. Kmalu je postalo zelo resno. Začela se je prava vojna, ki je trajala celih trideset let! Vprašali se boste, kako se je vse skupaj končalo. Za to je bila zaslužna Ilse Elias, potomka Buddyja Eliaša, bratranca Anne in Margot Frank. Začela je protestirati in kmalu ji je uspelo na svojo stran pridobiti številne države. Zaslužna je tudi za uveljavitev zakona proti vojni. Tako so vojne sedaj prepovedane. Povezali smo se celo z Marsom in Venero. Res sta obljudena! Ukinili smo vsa družabna omrežja in ljudje telefone uporabljajo samo še za klicanje. Zaenkrat je svet miren, enakopraven, nihče ni rasist ali homofob. Upam, da bo tako ostalo čim dalj časa in da še dolgo ne bo prišlo do 4. svetovne vojne.

Tominčeva cesta mi je tudi v prihodnosti zelo všeč, a vseeno bi se rada vrnila nazaj v sedanost k prijateljem, družini

in Tominčevi cesti, ki jo poznam. Ste pripravljeni na odhod? Pa pojdimo! Dobro se držite! 3, 2, 1 ... BUM!

Živa Hudohmet, 13 let
OŠ Stražišče, Kranj

